

Depeche Mode

FAITH AND DEVOTION

Гітінс Ієн. Depeche Mode: Faith & Devotion /
пер. з англ. Анастасія Цимбал. — К.: Наш
Формат, 2023. — 240 с. : іл.

Перекладено за виданням: Gittins Ian.
Depeche Mode: Faith & Devotion (London,
Palazzo Editions Ltd, 2019, ISBN 978-1-78675-
064-8).

Шеф-редакторка Галина Харук-Бачуро
Координаторка проекту Ірина Григоренко
Літературна редакторка Вікторія Кравчук
Коректорка Марина Геманець
Верстальник Андрій Гончарук
Адаптація обкладинки Орест Підлісецький
Художня редакторка Лілія Кобець

Підписано до друку 14.07.2023.
Формат 60×90/16.
Ум. друк. арж. 17.
Наклад 1000 пр.
Зам. № ЗК-006249

Видавець: ТОВ «НФ». Свідцтво
ДК №4722 від 19.05.2014.
Висновок Держ. сан.-епідем. експертизи
№12.2-18-1/24128 від 19.10.2020.
Пров. Алли Горської, 5, м. Київ, Україна,
01032. (044) 222 53 49. pub@nashformat.ua

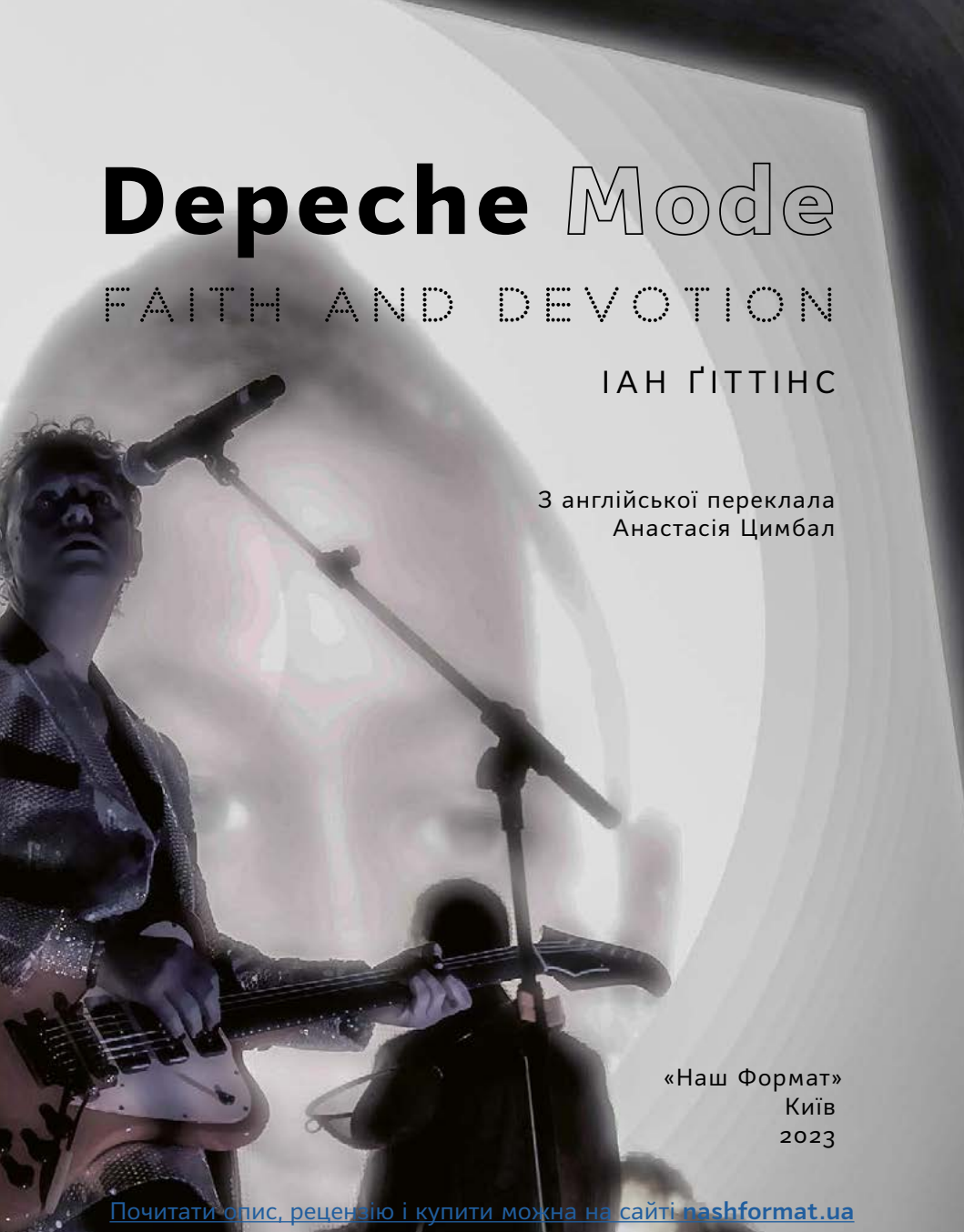
Віддруковано в АТ «Харківська книжкова
фабрика "Глобус"».
Свідцтво ДК № 7032 від 27.12.2019 р.
вул. Різдваєна, 11, м. Харків, Україна, 61011.
www.globus-book.com

Designed by Becky Clarke
for Palazzo Editions

Усі права застережено. All rights reserved
© 2018 by Ian Gittins
© Design and layout, 2018 Palazzo Editions Ltd.
© Цимбал А., пер. з англ., 2023
© ТОВ «НФ», виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2023
Ukrainian translation rights arranged with
PALAZZO EDITIONS LTD, 15 Church Road,
London SW13 9HE, UK
www.palazzoeditions.com

ISBN 978-617-8115-66-1

Справа. Мартін Гор і Depeche
Mode виступають наживо
на сцені O2 Arena в Празі
під час Tour of the Universe,
14 січня 2010 року
Сторінка 4. Мартін Гор, Ендрю
Флетчер і Дейв Гаан

Depeche Mode

FAITH AND DEVOTION

ІАН ГІТТИНС

З англійської переклала
Анастасія Цимбал

«Наш Формат»
Київ
2023

[Почитати опис, рецензію і купити можна на сайті nashformat.ua](http://nashformat.ua)

Почитати опис, рецензію і купити можна на сайті nashformat.ua

Зміст

Вступ. ТВОРЧІСТЬ АУТСАЙДЕРІВ 6

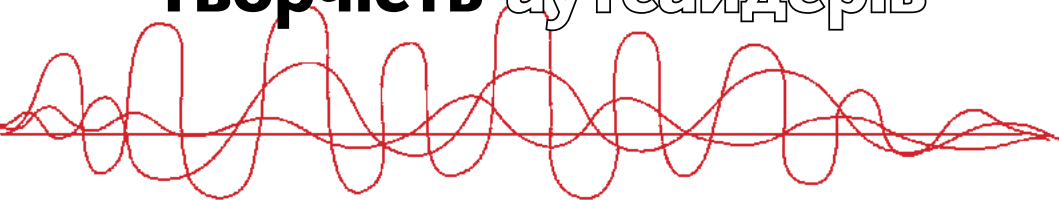
СТІНИ БАЗІЛДОНА 10	1	7	БЕЗДОГАННЕ ПОРУШЕННЯ 136
ПРИБУТТЯ Й ВІДПРАВЛЕННЯ 28	2	8	«НАЙСВАВІЛЬНІШЕ ТУРНЕ ВСІХ ЧАСІВ» 150
НА ОЧАХ У ВСІХ 50	3	9	УЛЬТРА- ДЕСТРУКЦІЯ 172
РОБОТА ВЕДЕТЬСЯ 68	4	10	ЗАТИШШЯ ПІСЛЯ БУРІ 190
DEPECHE ÜBER ALLES 84	5	11	СКРОМНІ ПЛОДИ 210
«ДОБРИЙ ВЕЧІР, ПАСАДЕНО!» 104	6	12	ОДУХОТВОРЕНЕ ВІДРОДЖЕННЯ 226

Подяки, джерела, авторство світлин 240

ВСТУП

Творчість аутсайдерів

Епоха постпанку початку 1980-х була однією з найплідніших в історії британської музики. Вона знаменита тим, що завдяки панківському принципу «зроби сам» відкрила кордони для аутсайдерів — вони взяли в руки гітари, синтезатори і встановили прапор фріків нової хвилі на вершині чартів.

Це був короткий благословенний період, коли мрійники, фантазери й авантюристи могли творити провокативні чари за допомогою електронних інструментів — новинки, яка нещодавно стала доступною. Найбільш прогресивні й інноваційні артисти називали себе футуристами, і протягом кількох наступних шалених років, здається, вони створювали майбутнє.

The Human League, Гері Ньюман, Soft Cell, Heaven 17, New Order, ABC, Spandau Ballet, Orchestral Manoeuvres in the Dark, ранні Simple Minds... Це були провінційні змовники й творчі терористи з місією підриву традицій, із завданням створити досконалу попмузику. Більшість із них уже давно не існує, а решта перебивається заробітками на ностальгичній хвилі року.

З усієї ватаги електронних алхіміків лише один гурт пішов далі, щоб через сорок років стати музичними гігантами, зірками рок-н-ролу в шкіряних штанах, чий концерт збирають повні стадіони по всьому світу. Тільки один гурт залишився вірним своїм особливим, бунтівним музичним ідеалам і завоював із цими ідеалами весь світ.

Це — Depeche Mode, і їхній шлях до слави суперзірок — один з найнеймовірніших в історії сучасної попмузики.

На початку творчого шляху Depeche Mode зовсім не були крутими. Учасники гурту походили з безлищого,

мудного нового містечка, котре вважали типовою провінційною глушиною. Їм сильно бракувало музичного бекграунду і претензійності яскравіших конкурентів. Аж до випуску першого синглу двоє учасників групи працювали в банку.

Depeche Mode ніколи не були «гуртом, що подає великої надії». Сором'язливі, незграбні, вони не належали до авангарду синтіпопу, в них не було якогось манифесту, що повністю руйнував би правила попчартів і музичної індустрії. Спочатку їхні простенькі бадьорі пісеньки були об'єктом кепкувань серед британських законодавців моди й захисників хіпу.

Ранні роки гурту теж легкими не назвеш. Оразу після того, як їхній дебютний альбом *Speak & Spell* 1981 року мав шалений успіх, лідер гурту (а також головний автор пісень) Вінс Кларк раптово залишив гурт і вирушив у вільне плавання. Мало хто виживає після такого удару, але Depeche Mode це вдалося. Вони не просто вижили, а й досягли успіху.

Новий феноменально талановитий автор пісень знайшовся в самому гурті — це був тихий і скромний клавішник Мартін Гор. Завдяки йому Depeche Mode повільно, але впевнено перейшли від легкого позитивістського поп-до чогось набагато серйознішого й важчого, чогось незрівнянно *похмурішого*.

Depeche Mode пощастило: їхній фронтмен Дейв Галан від природи був рок-зіркою з оксамитовим голосом і потужною харизмою. Гурт почав формувати власний, особливий стиль попнуар з елементами електронної музики й року. У звабливі мелодії було закутано надзвичайно глибокі слова й серйозні теми: секс, релігію, корупцію, продажність, зраду.

Гурт надихав на відданість — і отримав її від мільйонів фанатів по всьому світу. Перейшовши наприкінці

Ще не піхаті музичні колоси: Depeche Mode, Базілдон

1980-х зі статусу нішового гурту до успішного мейнстріму в рідній Великій Британії, вони досить швидко завоювали Америку. Personal Jesus постійно крутили на MTV та радіо, а в 1990 році тільки у США розкупили аж понад три мільйони копій альбому Violator. Цей триумф був ще знаковішим тому, що Depeche Mode досягли його, не відійшовши від експериментаторства й не змінивши своїх похмурих текстів. І все-таки за свій успіх артисти заплатили високу ціну. Не всі можуть упоратися зі статусом суперзірки. Учасники гурту завжди були схильними зловживати всіма атрибутами життя рок-зірок, тож вони стрімголов полетіли у вир, що міг призвести до фатальних наслідків.

Падіння Гаана було найбільш публічним і яскравим. У 1993-му в залежного від кокаїну й героїну співака просто на сцені стався серцевий напад, двома роками пізніше він вчинив спробу самогубства, а в 1996-му мало не вмер від передозування в готелі Sunset Marquis у Лос-Анджелесі. Тим часом непомітно для загалу тишко Гор боровся з алкоголізмом, а ще один із засновників гурту, Ендрю Флетчер, страждав від глибокої депресії.

Depeche Mode могли багато разів із тріском провалитися й канути в небуття, але якимось магічним чином цей незламний гурт і далі робив те, що й завжди: виживав знову й знову, з глибини особистого відчаю створюючи захопливі альбоми, що давали слухачам відчуття катарсису і продавалися мільйонами копій, — Songs of Faith and Devotion та Ultra.

Сьогодні, коли вже минуло чотири десятиліття із часу першого успіху, Depeche Mode, серйозні, з ясним розумом, і далі випускають настільки провокативні й нетривіальні альбоми, що це навіть непристойно для гурту не першої молодості. Spirit 2017 року, з несподівано жорсткою критикою світової політики, став одним із найпотужніших і найпрославленіших альбомів за багато років існування колективу.

Вони з'явилися нізвідки і здобули славу суперзірок — славу, що мало не вбила. Однак вона ж таки зробила їх сильнішими. Це непередбачувана, надзвичайна історія гурту Depeche Mode.

Дейв Гаан — живий приклад того, які наслідки може мати статус рок-зірки. Molson Canadian Amphitheatre, вересень 2013 року

RUNNER

Sax

Appearing
Live At

#EXPRESSOS

APPEARING AT
FULHAM GREYHOUND
EVERY WEDNESDAY

catch

Y

СТІНИ БАЗІЛДОНА

Почитати опис, рецензію і купити можна на сайті nashformat.ua

Деяким містам просто не судилося бути крутими. По всьому світу є маленькі містечка й великі міста, що або через географічне положення, або через економічний стан, або просто через банальне невезіння здаються приреченими на посміховисько й дають постійні теми для злих жартів.

У США рідне містечко коміка Вільяма Клюда Філдса так і не змогло повністю оговтатися після його ущипливих слів, що на його могилі має бути така епітафія: «Краще я був би у Філадельфії». У Німеччині постійним об'єктом жартів є Штуттгарт. А друге за розмірами місто Великої Британії Бірмінгем традиційно описують як нудні бетонні джунглі, позбавлені колориту.

Заслужено чи ні, люди вважають такі населені пункти буденними, прозаїчними, провінційними, містами без романтики й гламуру — стерильними зонами, де за мість культури панує задущлива банальність.

Що приводить нас до Базілдона.

Рідне місто учасників гурту Depeche Mode — далеко не жвавий і впливовий мегаполіс, де вирішуються мільйони долів. Розташований приблизно за п'ятдесят кілометрів на схід від Лондона в робітничому графстві Ессекс, що саме неодноразово ставало темою для жартів, Базілдон був одним з «Нових міст». Його збудували в 1949 році як спальне передмістя Лондона.

Компанії Ford, GEC-Marconi й інші отримали щедрі гранти від британського уряду на зведення своїх баз у Базілдоні. Цей несподіваний стрибок у промислового розвитку, неестетична, гіперфункціональна архітектура центру, а також брак власної історії й характеру викликали снобістську зверхність у ставленні до міста.

Ні, Базілдон не був крутим. Тут навіть не можна було уявити чогось крутого... аж до появи Depeche Mode.

Головний творчий рушій гурту Мартін Гор був родом не з Базілдона. Мартін Лі Гор народився 23 липня 1961 року в сусідньому містечку Дагенем. Коли він був ще дитиною, його батьки — інженер і водій Дейв та працівниця будинку для людей літнього віку Памела — переїхали до нового міста.

За словами самого Гора, в дитинстві він був сором'язливим і замкнутим, сумлінно навчався й нічим не виділявся у школі. У п'ять років пройшов етап «побиття інших дітей», за що вислухав гнівну лекцію від батька: «Я радий, що мені дали такого прочухана. Завдяки йому я став пасивним і нікого не кривдив».

Попередній розворот. Ендрю Флетчер, Дейв Ґаан, Вінс Кларк і Мартін Гор, 1980 рік

Зліва. Як можна назвати Базілдон нудним містом?

Ми з Вінсом були радше проповідниками: намагалися навернути тих, хто не вірить.

ФЛЕТЧЕР

У школі Гора найбільше захоплювали іноземні мови, а потім приблизно в десять років він зацікавився музикою — і це тривало все життя. Його захопили мамині записи Елвіса Преслі й Чака Беррі, а також тогочасні попідולי, найулюбленішим з яких був Гері Гіттер — тоді ще не знеславлена ікона глемроку.

«Я мало не вступив у його фан-клуб, — роками пізніше розповідав він. — Мені подобався гламур початку

1970-х... Я, наче божевільний, ганявся за його версією Baby Please Don't Go. Вона жажлива, але саме вона викликала в мене бажання стати попзіркою».

Гор, якого зацікавила музика, пробував учитися грати то на гобої, то на скрипці, то на фортепіано у Школі святого Миколая в Базилдоні, аж поки на тринадцятиріччя мама не подарувала йому акустичну гітару. Крім того, вона ще й розповіла сину приголомшливі відомості про його походження.

Памела розказала, що чоловік, який виростив Мартіна, — не його біологічний батько. Це приголомшило хлопця, але він і далі вважав люблячого вітчима Дейва Гора своїм справжнім батьком.

Мартін узявся вчити базові акорди на гітарі. Він навіть почав писати пісні, але через сором'язливість не зміг — або не захотів — виконувати їх перед публікою.

Досить замкнутий від природи, Мартін Гор мало спілкувався з іншими підлітками. Проте певний час у нього все-таки була дівчина — Енн Свінделл, яка

Прочитати опис, рецензію і купити можна на сайті nashformat.ua

до цього зустрічалася з іншим учнем школи, Ендрю Флетчером.

Флетчер народився 8 липня 1961 року в Ноттінгемі. Як і Гор, він переїхав у Базілдон ще дитиною, бо його батько змінив роботу. «Це була робота за житло, — розповідав музикант Стівену Далтону в інтерв'ю для журналу Uncut 2001 року. — Якщо тобі вдавалося знайти роботу, у тебе було житло».

У вісім років Флетчер, якого з перших днів у школі прозвали Флетчем, вступив до місцевого осередку молодіжної християнської організації «Бригада хлопчиків» (Boys' Brigade). Хоча хлопець приєднався, щоб грати в тамтешній футбольній команді, дуже швидко він щиро пройнявся релігійними доктринами організації.

Вважаючи себе відродженим християнином, юний Флетчер почав ходити до церкви щодня, як і ще один член «Бригади хлопчиків» та учень Школи святого Миколая Вінс Мартін.

Мартін народився 4 липня 1960 року в північно-східному передмісті Лондона. Як і Гор та Флетчер, він переїхав до Базілдона в дитячому віці. Незграбний нервовий підліток сприйняв християнську віру всім серцем, як і Флетчер.

«Ми з Вінсом були радше проповідниками: намагалися повернути тих, хто не вірить, — зізнавався Флетчер 1983 року в інтерв'ю NME. — У нашій внутрішній ієрархії Вінс був номером три».

Саме музика стала причиною відходу Вінса Мартіна від церкви. В одинадцять років він почав ходити в суботню музичну школу. Там його стежки перетнулися зі ще однією ученицею Школи святого Миколая — веселою молодією співачкою Елісон Мое.

«Ми ніколи не говорили з Вінсом, але я пам'ятаю його, бо в нього і двох його братів було біляве волосся, — розповідала Мое газеті Independent 2008 року. — Вони нагадували сім'ю качок».

Після недовгої інтрижки з гобоєм у стилі Гора Вінс Мартін почав вчитися гри на акустичній гітарі, адже в той час захоплювався творчістю Simon & Garfunkel. Разом із друзями з християнської громади він створив фолк-спелгургт, що проіснував недовго.

У 1977 році на хвилі шаленої популярності панку виник дует No Romance in China, у якому Вінс співав і грав на гітарі, а Флетчер був бас-гітаристом. Як пише Стів Малінс у ґрунтовній книжці Depeche Mode: a Biography,

спочатку їхній репертуар складався з каверів на пісні Everly Brothers та Gerry and the Peacemakers.

Проте дует досить швидко змінив уподобання. «No Romance in China намагалися бути схожими на The Cure, — розповідав Флетчер в інтерв'ю журналу Number One 1985 року. — Нам дуже подобалася платівка Three Imaginary Boys. Вінс намагався копіювати манеру співу Роберта Сміта».

No Romance in China не змогли повторити стрімкий злет популярності The Cure і в 1979-му розпалися. Того самого року Флетчер і Гор закінчили школу.

На іспитах Гор продемонстрував неабиякі здібності у французькій і німецькій мовах. А от математику він провалив, тому його подальше рішення здається трохи дивним: він пішов працювати в банк.

Після іспитів я мусив вирішити, чим займатися далі, що неабияк мене гнітило, — згодом зізнавався він в інтерв'ю. — У мене не було достатньо мотивації для чогось серйозного типу навчання в університеті. Мені не хотілося закінчувати школу. Там я почувався в безпеці».

Зліва. Пізніше незнаменитий глемрокер Гері Гліттер справив сильне враження на юного Гора

Справа. Елісон Мое: «Вінс схожий на качку»